

P. Gy.

A képen Gy. bátyám, még iskolás korában. Voltunk négyen testvérek. Gy. bátyám született 1917-ben. E. született 1918-ban, aztán jöttem én 1920-ban, és van egy húgom, ő született 1926-ban. Amikor meghalt az apám 1928-ban, a hitközségnél ismerték az apámat, ezért a bátyámat meg engem fölvettek az árvaházba, ritka volt, hogy testvérek legyenek az árvaházban. Együtt nevelkedtünk a bátyámmal. Ő három évvel feljebb járt iskolába. Mind a ketten érettségiztünk az

árvaházban, ami nagy szó volt akkor, mert a négy polgárit tizenketten végeztük el, abból ketten mentünk tovább felső kereskedelembe. Azért jártak tovább az árvaházban, mert csak a jeles tanulókat járták -- én jeles tanuló voltam --, mert akkor voltunk tandíjmentesek, mert az állami iskola volt. A bátyáméknál is ketten mentek el, ő is érettségizett. Mind a két bátyám a Don-kanyarban volt. Gy. túlélte a szovjet ellentámadást, és kilenc telet töltött Szibériában [lásd: zsidók szovjet hadifogságban]. Elvitték [a szovjetek], mert azt hitték, hogy katona. És hazajött lefagyott lábakkal, úgyhogy le kellett vágni a lábfejét, azért halt meg ilyen fiatalon, pedig egy nagyon nagy tudású gyerek volt. Az építésügyi minisztériumban dolgozott. Hites könyvszakértő volt, mégpedig az ország egyik legjobb könyvszakértője. Meg is volt a vizsgája.